

VÆREN OG GRISEN
SOM SKULDE TIL SKOGS
OG BO FOR SIG SELV

SAA FØR DE TIL SKOGS
I FLOK OG FØLGE

„HAVDE HAN FAAT TAG I MIG, HAVDE JEG
VIST ALDRIG KOMMET LEVENDE UD“

Der var engang en vær som stod paa gjødsti og skulde gjøre sig fed; derfor levde han vel og blev baade mæt og stind af alt det som godt var. Ret som det var, kom budeien og gav ham mere: „Æd nu, vær; du skal ikke være længe her, imorgen skal vi slagte dig,“ sa hun.

Det er et gammelt ord, at kjærringraad skal ingen forsmaa, og raad og drik gives der for alt, saa nær som for døden; „men kanske der skal bli raad for den ogsaa denne gangen,“ tænkte væren ved sig selv.

Saa aad han tæt, og da han var god og mæt, stanged han ud døren og strøg sin vei bort i grannegaarden; der gik han til grisehuset, til en gris han var blit saa vel kjendt med i marken, og siden havde de altid været venner og vel forlikt. „God dag, og tak for sidst,“ sa væren til grisen.

„God dag, og selv tak for sidst,“ sa grisen.

„Ved du hvorfor du har det saa godt og de gjø'r og stiller dig saa vel?“ sa væren.

„Nei, nei,“ sa grisen.

„Mange munder tømmer snart en tønne, maa vide; de vil slagte dig og æde dig,“ sa væren.

„Vil de det?“ sa grisen; „signe maden, naar de har ædt!“ sa han.

„Vil du som jeg, farer vi bort i skogen, bygger hus og bor for os selv; en sidder altid bedst paa sin egen bænk,“ sa væren.

Ja, det vilde grisen ogsaa; „det er fagnad til fint følge,“ sa han. Og saa la de i veien.

Da de havde faret et stykke, mødte de en gaas.

„God dag, godtfolk, og tak for sidst,“ sa gaasen; „hvor skal det folket hen, som farer saa fort idag?“ sa hun.

„God dag igjen, og selv tak for sidst,“ sa væren. „Hjemme havde vi det altfor vel, derfor vil vi til skogs og bo for os selv; i eget hjem er hvermand herre,“ sa han.

„Ja, jeg har det ogsaa vel nok, der jeg er,“ sa gaasen; „kunde jeg ikke faa være med, jeg og; godt lag gjør stuttere dag,“ sa hun.

„Med sladder og snadder bygger en hverken hus eller hytte,“ sa grisen; „hvad skulde du gjøre da?“

„Med raad og lempe kommer en kryp saa langt som en kjæmpe,“ sa gaasen; „jeg kan nappe mose og dytte i væggefarene, saa huset blir tæt og varmt.“

Ja, saa skulde hun faa lov at være med; for grisen vilde gjerne ha det godt og varmt.

Da de havde gaat et stykke til — gaasen kunde ikke fare saa fort hun —, saa mødte de en hare, som kom hoppende ud af skogen.

„God dag, godtfolk, og tak for sidst!“ sa haren; „hvor langt skal De labbe idag?“ sa han.

„God dag igjen, og selv tak for sidst,“ sa væren; „hjemme havde vi det altfor vel, derfor vil vi til skogs og bygge hus og være for os selv; naar borte er fristet, er hjemme bedst,“ sa han.

„Nu har jeg hus i hver buske, hus i hver buske,“ sa haren; „men jeg har saa ofte sagt om vinteren, at lever jeg til sommeren, saa bygger jeg mig et hus —, saa jeg mest kunde ha lyst til at være med og tømre op et tilsidst, jeg og,“ sa han.

„Ja, skulde vi komme rigtig i klemme, saa maatte vi vel ta dig med til bikkjeskræmme,“ sa grisen; „for du kunde jo ikke hjelpe os at bygge paa huset.“

„Den som i verden skal være, faar altid noget at gjøre,“ sa haren; „jeg har tænder til at gnage plugger, og labber til at slaa dem i væggen med, saa jeg kan gjøre vel ret for en tømmermand; for god redskab gjør godt arbeid, sa manden, han flaadde mærren med navaren,“ sa haren.

Ja, saa skulde han faa lov at være med og bygge paa huset, det var ikke spørge om, det.

Da de kom et stykke længer frem, mødte de en hane.

„God dag, god dag, godtfolk, og tak for sidst!“ sa hanen; „hvor skal det folket fare hen idag?“ sa han.

„God dag igjen, og selv tak for sidst,“ sa væren. „Hjemme havde vi det altfor vel, derfor skal vi til skogs og bygge hus og være for os selv; for den som ude skal bage, mister baade kul og kage,“ sa han.

„Ja jeg har det vel nok, der jeg er,“ sa hanen; „men bedre at bygge sit eget bo end sidde paa fremmed pinde og glo; og hjemme er hane rigest,“ sa han. „Kunde jeg komme i saa fint følge, skulde jeg ogsaa ha hug til at fare til skogs og bygge hus.“

„Ja, flakse og gale, det hjælper til at smale; men en kjæft paa et skaft hugger ikke noget laft,“ sa grisen. „Du kan jo ikke hjælpe os at bygge huset,“ sa de.

Det er ikke godt at stoppe, der det hverken er hund eller toppe,“ sa hanen; „jeg er tidlig vaagen og tidlig til at vække.“

„Ja, morgenstund har guld i mund; la ham faa være med!“ sa grisen; han var altid den strideste storsoveren han. „Søvnen er en stor tyv; han vil altid stjæle halve tiden,“ sa han.

Saa fór de til skogs i flok og i følge og bygde huset: grisen hugg tømmer, og væren kjørte det hjem; haren var tømmermand, gnog plugger og hamred i vægger og tag; gaasen napped mose og dytted i væggefarene; hanen gol, og passed at de ikke forsov sig om morgenen. Og da huset var færdigt, og taget nævertækt og torvlagt, saa levde de for sig selv, og havde det baade godt og vel. „Det er godt baade i øst i og vest, men endda er hjemme bedst,“ sa væren.

Men et stykke længer borti skogen var en graabein-kule, som der bodde to graatasser i. Da de fik se der var kommet op et nyt hus i nabolaget, vilde de vide hvad det var for folk de havde faat til granner; for de tænkte som saa: en god granne er bedre end bror i fremmed land; og bedre er det at bo i en god grænd end være vide kjendt.

Saa gav den ene sig et erend, gik ind og vilde laane varme til piben sin. Med det samme han kom ind igjennem døren, klemte væren til ham, saa han stupte paa hodet bort i peisen; grisen til at hugge og bide, gaasen til at hvæse og klype; hanen oppaa hanebjelken til at gale og smale; og haren blev saa rent forskræmt at han fór baade høit og lavt og tramped og trakked i alle røer.

Langt om længe kom ulven ud igjen.

„Naa, grændskab gjør kjendskab,“ sa han som stod igjen udenfor; „du kom vel til paradis paa slette marken, siden du blev saa længe? — Men hvorledes gik det med varmen, du har jo hverken røg eller pibe?“ sa han.

„Ja, det var en artig pibevarme og et artig selskab,“ sa han som havde været inde; „sligt folkefærd har jeg aldrig været ude for før. Men som en søger lag til, saa faar en ære til, og uventet gjest faar uvand kost,“ sa ulven.

„Da jeg kom indenfor døren, drev skomageren til mig med læstesækken, saa jeg røg paa hodet lige frem i smidjeavlen; der sad to smeder; de blæste og de hvæste med belgen, og klypte og slog med gloende tænger og stænger, saa det og kjødstykkerne ud af skrotten paa mig. Skytteren han fór og ramled og ledte etter børsen sin, men lykken var at han ikke fandt den. Og saa sad der én op under taget og flaksed og gol: „Hegt krogen i ham, dra ham hid, dra ham hid!“ skreg han; men havde han faat tag i mig, havde jeg vist aldrig kommet levende ud.“

STUDIE TIL ULVEN